

Arrest

nr. 233 503 van 3 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2020 bij faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 24 oktober 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2020 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Inzake de verzoeken tot internationale bescherming

Verzoekende partijen, allen met de nationaliteit van Bosnië-Herzegovina, komen een eerste keer in België aan op 20 januari 2011. Diezelfde dag wordt ook een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 22 november 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming.

Op 16 juni 2014 worden de verzoekende partijen van ambtswege afgevoerd uit het rijksregister na een negatieve adrescontrole.

Op 15 juni 2015 komen verzoekende partijen opnieuw in België aan. Op 17 juni 2015 dienen verzoekende partijen een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Uit het document "*Sirene Belgium*" blijkt dat zij in Duitsland geregistreerd werden op 29 april 2014. Hun verzoek tot internationale bescherming aldaar werd afgewezen op 2 juli 2014 en zij werden op 21 oktober 2014 gerepatrieerd door de Duitse autoriteiten naar Bosnië-Herzegovina.

Op 26 juni 2015 wordt hun meervoudig verzoek tot internationale bescherming niet in overweging genomen. Het beroep hiertegen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 161 063 van 29 januari 2016.

Op 22 februari 2016 dienen verzoekende partijen voor de derde keer een verzoek tot internationale bescherming in. Ook dit verzoek wordt op 17 maart 2016 niet in overweging genomen.

1.2. Inzake de verzoeken op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

Verzoekende partijen dienen een eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in op 6 juli 2011. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 13 april 2012. Het beroep hiertegen wordt door de Raad verworpen op 13 september 2012 met arrest nr. 87 563.

Verzoekende partijen dienen een tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in op 14 mei 2012, meer specifiek met betrekking tot de medische problematiek van S.E. (vijfde verzoekende partij). Deze aanvraag wordt op 12 juni 2012 onontvankelijk verklaard omdat er geen medische behandeling vermeld werd. Bij arrest nr. 128 414 van 29 augustus 2014 wordt het beroep hiertegen door de Raad verworpen.

Verzoekende partijen dienen op 9 juli 2013 een derde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, weerom inzake de medische problematiek van S.E. (vijfde verzoekende partij). Deze aanvraag wordt op 7 oktober 2013 onontvankelijk verklaard, gelet op het medisch advies van de arts-adviseur van 3 oktober 2013. Het beroep hiertegen wordt door de Raad bij arrest nr. 122 834 van 23 april 2014 verworpen.

Verzoekende partijen dienen op 27 februari 2014 een vierde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, weerom inzake de medische problematiek van S.E. (vijfde verzoekende partij). Deze aanvraag wordt op 21 maart 2014 onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 157 692 van 4 december 2015 wordt het beroep hiertegen door de Raad verworpen.

Verzoekende partijen dienen op 1 juli 2015 een vijfde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, weerom inzake de medische problematiek van S.E. (vijfde verzoekende partij). Op 24 februari 2016 dienen verzoekende partijen een zesde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, dit zowel voor de medische problematiek van S.E. (vijfde verzoekende partij) als voor de medische problematiek van S.C. (eerste verzoekende partij).

Voormelde aanvragen worden wat betreft S.E. (vijfde verzoekende partij) op 18 maart 2016 onontvankelijk verklaard, doch op 9 augustus 2016 ongegrond, na medisch advies van de arts-adviseur van 5 augustus

2016. Het beroep tegen voormelde beslissing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 215 955 van 29 januari 2019.

Wat betreft S.C. (eerste verzoekende partij) wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard op 9 augustus 2016 gelet op het medisch advies van de arts-adviseur van 5 augustus 2016.

Verzoekende partijen dienen op 9 mei 2018 een zevende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, dit voor de medische problematiek van S.E. (vijfde verzoekende partij) en S.B. (zesde verzoekende partij). Deze aanvraag wordt voor beiden onontvankelijk verklaard op 14 juni 2018 na medisch advies van de arts-adviseur van 31 mei 2018. Het beroep ingesteld tegen de beslissing inzake S.B. (zesde verzoekende partij) wordt op 7 februari 2019 door de Raad verworpen bij arrest nr. 216 502.

Verzoekende partijen dienen op 21 augustus 2018 een achtste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, zowel voor de medische problematiek van S.E. (vijfde verzoekende partij) als voor de medische problematiek van S.B. (zesde verzoekende partij). Deze aanvraag wordt op 24 september 2018 onontvankelijk verklaard.

Verzoekende partijen dienen op 21 februari 2019 een negende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, meer specifiek inzake de medische problematiek van S.E. (vijfde verzoekende partij). Deze aanvraag wordt op 24 oktober 2019 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.02.2019 bij onze diensten werd ingediend door :

S., . (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx), geboren te Mostar op 08.04.1968

S., B. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx), geboren te Vrosevac op 03.09.1972

+ kinderen:

S., A. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx), geboren te Sarajevo op 15.03.1992

S., S. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx), geboren te Sarajevo op 15.03.1992

S., B. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx), geboren te Peine op 15.02.1996

S., E. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx), geboren te Peine op 23.01.1997

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Adres: (..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 01.07.2015 en 24.02.2016 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 21.02.2019 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 15.03.2019 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Aangezien betrokkene geen enkel nieuw element aanbrengt, is de aanvraag bijgevolg onontvankelijk.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”

Op 24 oktober 2019 worden de verzoekende partijen tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer (De mevrouw)

Naam+voornaam: (..)

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: (..)

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij (zij) in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort”

1.3. Over de in casu relevante verwijderingspogingen van de dienst vreemdelingenzaken

Op 19 maart 2014 vraagt de dienst vreemdelingenzaken voor de eerste keer voor de ganse familie de “readmission” (wedertoevlating) aan de autoriteiten van Bosnië-Herzegovina. Op 6 mei 2014 wordt hierop positief gereageerd door voormelde autoriteiten aangezien allen de nationaliteit hebben van Bosnië-Herzegovina.

Op 15 januari 2015 wordt een rapport opgemaakt van de missie van dienst vreemdelingenzaken in Bosnië-Herzegovina. Meer bepaald wordt ook de situatie van de familie S. aldaar aangekaart.

Uit dit rapport blijkt het volgende (samenvattende eigen vertaling van de relevante passages):

Op 3 juni 2014 werd het centrum voor gehandicapte kinderen en volwassenen (Institution For Taking Care of Mentally Disabled Children and Youth) in Pazaric in Bosnië bezocht. Dit centrum bevindt zich op 25km van Sarajevo. Het centrum beschikt over drie locaties (Resnik, Ramici en Zovik). Het is een staatsinstelling die bestaat sinds 1949. Het aantal residenten beslaat 357 personen. De situatie m.b.t. de verzoekende partijen is die van een gezin met minderjarige gehandicapte kinderen. De toelatingsprocedure wordt toegelicht: het zijn de sociale centra die de kinderen vanuit elke gemeente van Bosnië naar het centrum sturen. Op basis van de medische documenten die naar het centrum Pazaric worden gestuurd beslist een interne commissie of het kind kan toegelaten worden tot het centrum. De kosten voor elk kind worden elke maand naar het sociaal centrum van elke gemeente gestuurd die betaalt. Enkele bewoners komen rechtstreeks via familie die privé betaalt, de kinderen verblijven er permanent.

(..)

Op 4 juni 2014 werd het rehabilitatiecentrum “*gehoor en spraak*” voor dove en stomme kinderen bezocht. De situatie van het kind B.S. (zesde verzoekende partij) werd toegelicht waarbij bleek dat de directeur het kind kende aangezien het lessen in het centrum had gevolgd. Hij gaf aan geen enkel bezwaar te hebben tegen een terugkeer naar het centrum van het kind. De kinderen blijven tijdens de week in het centrum en slapen op internaat. Tijdens de weekends komen de ouders hen halen. Het transport wordt niet geregeld door de school.

(..)

Blijkens de gegevens uit het administratief dossier verbleef het gezin S. op het adres Ul. Fofalič n° 48 te Sarajevo. Na wat opzoekingswerk blijkt het te gaan om het adres Ul. Pofalicka n° 48 te Sarajevo.

Ingevolge contact met het sociaal centrum van het kanton Sarajevo blijkt dat de gemeentes enkel bevoegd zijn om hulp toe te kennen aan families die naar Bosnië terugkeren vanuit de Europese Unie. De sociale centra moeten de aanvragen in ontvangst nemen, de noden evalueren en beslissen of er hulp wordt toegekend of niet. De verblijfplaats bepaalt welk gemeentelijk centrum bevoegd is om de aanvraag te behandelen. We hebben geen verdere info over de duurtijd en aard van de toegekend hulp. In het gemeentelijk sociaal centrum van Novo Sarajevo blijkt dat de familie S. gekend is en dat zij gemeentelijke steun hebben gekregen van 2009 tot 2012. De aard van de hulp werd niet toegelicht, er

werd enkel bevestigd dat zij toegang hadden tot het "populair restaurant", restaurant waar ze gratis konden eten.

Op 5 juni 2014 wordt het centrum voor gehandicapte kinderen en volwassenen 'Drin' bezocht in Fojnica. Dit centrum bevindt zich op 143km van Sarajevo. Dit centrum beschikt over verschillende afdelingen voor elke categorie met diverse handicapgradaties. Met een multidisciplinair team van artsen, logopedisten en animatoren voor de activiteiten. Volgens hun noden worden kinderen en volwassenen 24H/24 gevolgd door het personeel. De toelatingsprocedure is vergelijkbaar als in Pazaric. Het voorstel van de directrice is dat de aanvraag gedaan wordt via de gemeente van de verblijfplaats die dan de aanvraag doorstuurt naar het cantonaal centrum.)

Op 24 mei 2019 wordt nogmaals de vraag tot "readmission" herhaalt aan de autoriteiten van Bosnië-Herzegovina. Op 5 juni 2019 wordt hierop positief gereageerd.

Op 3 juni 2019 wordt ten aanzien van de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen, tezamen met inreisverboden.

Bij arrest nr. 222 582 van 12 juni 2019 wordt de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing geschorst door de Raad, en nadien vernietigd bij arrest nr. 225 122 van 23 augustus 2019.

Op 19 september 2019 wordt een verslag opgemaakt van het terugkeergesprek met de familie.

Uit dit verslag blijkt onder meer het volgende:

"De familie kwam een eerste keer naar België in 2011. In 2014 keerden ze met Fedasil terug naar Bosnië, maar ze keerden na een zestal maanden al terug naar België. Ze willen in België blijven omwille van de handicap van hun zoon E. (..) en omdat ze tot de Roma gemeenschap behoren en die volgens hen slecht behandeld worden in Bosnië

(..)

De kinderen zijn allemaal meerderjarig en volgen geen school.

(..)

Het gezin spreekt Rom/servisch. De dochters spreken een beetje Frans, de moeder ook een beetje. Ze kennen slechts enkele woorden Nederlands.

(..)

E. (..) is zwaar gehandicapt. Hij heeft een zware vorm van ASS en is volgens de advocaat onhandelbaar. Het is een aangeboren handicap. Hij zit niet in een rolstoel en neemt wel medicatie (risperdon en taredon).

B. (..) is doofstom. Hij is ooit bijna verdrongen in een vijver van Fedasil en dit heeft hem heel erg beschadigd. Hij is hyperactief, heeft een angststoornis en beide zonen kunnen agressief uit de hoek komen. Er is geen verbetering mogelijk in de handicap. Ze hebben gespecialiseerde zorg nodig, die ze in België niet krijgen, daar ze illegaal zijn.

B. (de moeder) vertelde dat VZW Mobilant al eens is langs geweest voor E. (..). Maar ze kon niet duidelijk maken hoe vaak of dat het eenmalig was en welke ondersteuning zij zouden bieden.

C. (de vader) is zwakbegaafd.

(..)

De familie heeft nog twee dochters in België, namelijk E. (..) en S. (..). Zij verblijven legaal in België. Zij hebben nog contact met hen. Zoon F. (..) is in Duitsland?

(..)

Het gezin beweert geen familie meer te hebben in Bosnië

(..)

Zij halen de handicap aan van E. (..) als reden dat ze niet kunnen terugkeren en het feit dat ze tot de Roma gemeenschap behoren. De advocaat haalt aan dat ze er in België helemaal alleen voorstaan en dat er tussen hun situatie hier en in Bosnië waarschijnlijk weinig verschil zit, omdat de situatie niet goed is. Volgens de advocaat hebben ze hun goede wil getoond door in 2014 terug te keren. Voor hem is het ook niet helemaal duidelijk waarom ze daar niet zijn gebleven, vermoedelijk omwille van een slechte situatie.

Hij sprak van een 9bis in te dienen in functie van tewerkstelling van 1 van de dochters. Echter, de intentie om te werken heeft niet automatisch recht op verblijf. Een 9bis indienen voor de hele familie zou 2100 kosten, wat ook niet mogelijk is.

De advocaat legde een papier voor van de huisbaas waarin werd gezegd dat ze sinds september geen huur meer betaald hebben. Er werd leefloon afgedwongen via de arbeidsrechtbank maar dit werd al een

tijd niet meer uitbetaald, zit nog in proces. De medisch experte van de arbeidsrechtbank zei dat het gezin wel kan terugkeren, maar dat het geen goed leven zal zijn daar.

Ze kunnen hier al amper standhouden volgens de advocaat, wat dan in Bosnië? Maar hier zijn ze illegaal, in Bosnië niet en nu is er een voorziening voor E. (...) en er kan gekeken worden wat er mogelijk is vanuit de overheid voor de ouders. Momenteel leeft het gezin van voedselpakketten. Aangezien het OCMW is gestopt met leefloon.

Huur: de huisbaas zou het pand willen verkopen, huur is 600/700 euro per maand. Er zijn al dreigementen geweest voor het water e.d. af te sluiten.

TOEKOMSTIGE SITUATIE

U bent in illegaal verblijf in België. U dient het land te verlaten. Er zijn verschillende organisaties die u en uw gezin kunnen helpen bij uw terugkeer. Ik geef u een brochure mee waarin u de nodige info vindt. Indien u niet voor vrijwillige terugkeer kiest zal DVZ uw gedwongen terugkeer opstarten.

Keuze/reactie familie: brochure fedasil met de coördinaten van het terugkeerloket werden meegegeven en de sefor brochure. Het gezin wil echter in België blijven en B. (de moeder) begint te huilen. Ze blijven E. (...) als voornaamste reden aanhalen om hier te blijven.

(..)"

Op 24 februari 2020 wordt ten aanzien van de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen inzake de voorlopige maatregelen luiden als volgt:

- Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet::

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn".

-Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. In het verzoekschrift stellen de verzoekende partijen:

"Dat per aangetekend schrijven dd. 24.02.2020 aan verzoekers de beslissing betekend werd: bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering.

Dat deze beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat "betrokkene vanaf 10.03.2020 ter beschikking moet worden gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene kan worden teruggeleid naar de grens van Bosnië en Herzegovina vanaf 10.03.2020.

Dat het dus vaststaat dat het verzoek hoogdringend is"

2.3. Zoals duidelijk blijkt is de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen imminent geworden vanaf 24.02.2019. Verzoekende partijen hebben hun vordering tot het versneld behandeld zien van hun vordering tot schorsing ingediend op 28.02.2019. De vordering werd aldus tijdig ingediend.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, §2 eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slecht kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten. Het zelfde geldt voor wat de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, betogen de verzoekende partijen als volgt:

"Eerste middel

a) Schending van artikel 3 EVRM, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, juncto de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in artt 2 – 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991

TEN AANZIEN VAN DE BESLISSING CONFORM ARTIKEL 9TER VAN DE VREEMDELINGENWET:

Verzoekers wensen hierbij te verwijzen naar artikel 3 EVRM.

Verzoekers verblijven in België sedert 2015.

Het gezin S. (...) telt vader en moeder, drie kinderen uit thuis, twee oudere dochters nog thuis een tweeling, dan twee gehandicapte zonen.

Vader is minderbegaafd, heeft nooit gewerkt, lijdt chronisch aan speen.

Moeder is uitgeput en hyperventileert.

Er zijn dan twee zwaar gehandicapte zonen, de oudste doofstom, de jongste zwaar autistisch en incontinent.

Het gezin kan amper standhouden

De heer S. B. (...) heeft een auditieve en visuele handicap en een angststoornis. De heer S. E. (...) heeft een meervoudige handicap en autisme, neemt medicatie en is hulpbehoevend.

Verzoekers wensen in extenso te verwijzen naar het arrest nr. 222 582 van 12 juni 2019 in de zaak RvV 233 458 / VIII.

Daarin oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt:

'2.3.2.8. Hieruit blijkt dat de verwerende partij het van belang acht dat het gezin bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina de nodige ondersteuning krijgt van de autoriteiten en dat er tevens gepaste medische ondersteuning is voor S.B. en S.E. Hieruit blijkt tevens dat de Bosnische autoriteiten huisvesting en voeding voorzien in een Readmissiecentrum in Mostar voor 30 dagen en dat er nadien andere huisvesting mogelijk is, maar niet in Sarajevo. De Bosnische autoriteiten vragen verder een uitgebreid medisch verslag van betrokkenen. Voorts blijkt dat er een centrum is in Mostar dat geschikt is voor de opvang van S.B. en S.E. en hun medische problematiek. De verwerende partij stelt bijkomend dat er een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken het gezin zal begeleiden en helpen bij het zoeken naar gepaste huisvesting. De Raad kan hieruit niet anders dan afleiden dat de verwerende partij het gelet op de medische toestand van S.B. en S.E. van belang achtte dat er concrete opvang op voorhand is voorzien voor hen. Deze opvangkwestie die verband houdt met een medische problematiek kan niet anders dan uitstaans hebben met artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.9. Verzoekers brengen hiertegen in dat de verwerende partij er geen rekening mee houdt dat het centrum waar de twee gehandicapte zonen, S.B. en S.E. terecht kunnen, enkel toegankelijk is voor personen woonachtig in Mostar en dat ze in Sarajevo verbleven hebben. Zij wijzen erop dat het Bosnisch ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen uitdrukkelijk benadrukt dat het gezin niet terecht kan in Sarajevo. Ze voegen bij hun verzoekschrift medische getuigschriften van februari en maart 2019 waarin kan gelezen worden dat S.B. en S.E. levenslange opvang en plaatsing behoeven in een gespecialiseerd centrum.

2.3.2.10. In haar nota verwijst de verwerende partij naar emailverkeer tussen haar en de Bosnische instanties dat ze bij de nota voegt. Uit dit emailverkeer dat een periode beslaat van 5 juni 2019 tot 7 juni 2019 blijkt dat de verwerende partij een uitgebreid verslag stuurt over de medische situatie van verzoekers. De Bosnische autoriteiten geven aan dat het raadzamer is om een vlucht naar Sarajevo te voorzien in plaats van naar Mostar. Ze wijzen erop dat Mostar zich bevindt op twee uur rijden van Sarajevo, dat verzoekers vroeger in Sarajevo verbleven hebben en dat er een instelling is in Sarajevo die hen kan bijstaan which can provide them assistance'). 2.3.2.11. Op de zitting van 7 juni 2019 werd aan de verwerende partij gevraagd om tegen de zitting van 12 juni 2016 uit te klaren of dit alles inhoudt dat er in Sarajevo ook specifieke opvang voorzien is voor S.B. en S.E. en hun medische problematiek zoals in Mostar. Ter terechtzitting van 12 juni 2019 legt de verwerende partij mailverkeer neer van 11 juni 2019 tussen twee ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin het volgende gesteld wordt:

" (...) Van de volgende zaken hebben we voorlopig bevestiging: - Huisvesting en eten voor ten minste 30 dagen. Als de familie daarna nog een eigen voorzieningen heeft kunnen treffen, wordt dit verder georganiseerd door de Bosnische overheid. De medische gegevens van de familie zijn doorgegeven, om op die manier gepaste opvang voor de jongens te organiseren. De Bosnische overheid is hier volop mee bezig. Meer details kan ik daarover nu niet geven.

o Merk op dat de familie ook in het verleden gebruik heeft kunnen maken van die ondersteuning. In het dossier zit er een verslag van Arber waaruit duidelijk blijkt dat de familie gekend is in 1 van de scholen. - Een immigratieambtenaar zal meegaan naar Sarajevo om te zorgen dat alle beloftes van de Bosnische overheid ook worden nagekomen.

- In Mostar hebben we zelf een centrum gevonden waar E. en B. gratis naartoe zouden kunnen. Dit staat los van eventuele voorzieningen getroffen door de overheid. Aangezien de overheid zelf aangeeft de zaken beter te kunnen regelen in Sarajevo, en de familie ook van daar afkomstig is, wordt voorlopig ingezet op Sarajevo".

2.3.2.12. De Raad is het eens met de raadsman van de verzoekende partijen dat hiermee niet duidelijk gemaakt wordt of S.B. en S.E. zullen kunnen genieten van aangepaste opvang voor hun medische problematiek in Sarajevo. Uit dit mailverkeer blijkt duidelijk dat alles "voorlopig ingezet" wordt op Sarajevo. Echter wordt het aan de hand van een lezing van de mail van 11 juni 2019 duidelijk dat er nog niets concreets voorzien is voor de opvang van S.B. en S.E. gezien de mail zelf stelt, "De Bosnische overheid is hier volop mee bezig."

2.3.2.13. De verwerende partij beaamt ter terechtzitting dan ondanks de vaststelling dat er nog niets concreets is uitgewerkt voor de opvang van S.B. en S.E., zij blijft vasthouden aan de terugkeer van verzoekers op een vlucht van 13 juni 2019 naar Sarejevo.

2.3.2.14. Er kan niet van de Raad verwacht worden dat ze in het kader van een aangekaarte grief artikel 3 van het EVRM meestapt in een scenario van de verwerende partij voor de terugkeer van verzoekers waarin nog een belangrijk luik ontbreekt, met name concrete opvang voor S.B. en S.E. in Sarajevo, dit gelet op hun aandoeningen. De verwerende partij heeft de kans gekregen om één en ander te verduidelijken qua opvang in Sarajevo voor S.B. en S.E. en heeft de twijfel hierover niet kunnen wegnemen.

2.3.2.15. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de in punt 2.3.2.7. geciteerde passages van de bestreden beslissingen. Hieruit blijkt dat de verwerende partij- gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat S.E. lijdt aan een meervoudige handicap en autisme, hulpbehoevend is en medicatie neemt en zijn broer S.B. een auditieve en visuele handicap heeft en een angstoornis- het van belang achtte dat er minstens een concrete opvang voorzien is in functie van de medische problematiek van S.B. en S.E., ondanks het gegeven dat er een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken het gezin bij hun terugkeer naar Bosnië begeleidt en ter plaatse ondersteunt. Het volstaat thans dan ook niet om enkel naar de begeleiding van een immigratieambtenaar te verwijzen die "zal meegaan naar Sarajevo om te zorgen dat alle beloftes van de Bosnische overheid ook worden nagekomen" om de aangekaarte grief 3 van het EVRM weg te wuiven.

2.3.2.16. De nota van de verwerende partij kan aan dit alles geen afbreuk doen. Hierin zijn uitweidingen te vinden over de formele motiveringsplicht en over de medische problematiek die beslecht werd in beslissingen 9 ter. Echter de kwestie van abrupte verandering van het spoor van opvang in Mostar naar opvang in Sarajevo letterlijk daags voordat het gezin wordt overgedragen aan Bosnië-Herzegovina vindt volledig zijn beslag in het besproken e-mailverkeer waarvan de nota slechts deels naar verwijst en niet meer doet dan er de aandacht op vestigen.

2.3.2.17. De Raad benadrukt nogmaals dat indien hij bij het onderzoek van de grief 3 van het EVRM op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2.18. De Raad dient derhalve te concluderen dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM juncto de zorgvuldigheidsplicht in de aangegeven mate gegrond en derhalve ernstig is.'

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt nu dat betrokkene geen enkel nieuw element zou aangebracht hebben. De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het feit dat de gezondheidstoestand van de heer S. E. (...) ongewijzigd is ten aanzien van de regularisatieaanvragen in 2015 en 2016.

Verzoekers wensen hierbij evenwel te antwoorden dat, alhoewel de medische situatie van de heer S. E. (...) inderdaad grotendeels ongewijzigd is gebleven (de heer S. E. (...) is nog steeds uitermate ernstig ziek en heeft gespecialiseerde hulp nodig in een gespecialiseerd centrum).

Doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft, per arrest nr. 222 582 van 12 juni 2019 in de zaak RvV 233 458 / VIII, wel al uitdrukkelijk geoordeeld dat er geen gespecialiseerd centrum is in Bosnië dat bevoegd is om de heer S. E. (...) te helpen.

Dit arrest van 12 juni 2019 maakt dan wel degelijk een nieuw element uit in de zin van artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet."

3.2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 15 maart 2019 blijkt dat S.E. (vijfde verzoekende partij) de aangevoerde medische elementen reeds eerder heeft ingeroepen zodat de aanvraag onontvankelijk is.

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de eerste bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de eerste bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werd gesteld van het advies en tonen verder op het eerste gezicht niet aan dat en om welke redenen de eerste bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

3.2.2.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.2.2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in functie van het toepasselijke wetsartikel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

§3, 5° luidt verder als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

De Raad benadrukt dat uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts

duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Het medisch advies van de arts-adviseur van 15 maart 2019 in hoofde van S.E. (vijfde verzoekende partij) luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag van 21.02.2019 en 01.07.2015 + 24.02.2016 te vergelijken.

Mr. S(..) legt in zijn aanvraag d.d. 21/02/2019 een SMG voor, opgesteld door Dr. Wim Raes (huisarts) op 18/02/2019.

Het bijgevoegde medische stuk d.d. 21/04/2017 van Dr. Jan Van Hecke (spoedarts) werd reeds beschouwd bij de aanvraag 9ter d.d. 21/08/2018, waarbij toen ook al een herhaling van de elementen werd vastgesteld.

Uit het SMG d.d. 18/02/2019 blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 01/07/2015 + 24/02/2016: Op het SMG d.d. 18/02/2019 en de bijlage d.d. 21/04/2017 wordt namelijk vermeld dat Mr. S(..), nu 22 jaar, geboren werd met een ernstige mentale retardatie met secundaire autistische gedragsstoornissen die zich uiten in motorische onrust, gangstoornissen, moeilijk hanteerbaar gedrag, incontinentie voor stoelgang en urine, totaal gebrek aan autonomie. Hij heeft nood aan psychofarmaca en aan opvang in een gespecialiseerd centrum, dat klaarblijkelijk van 2015 tot op heden nog niet gerealiseerd werd.

Op het SMG d.d. 18/02/2019 en de bijlage wordt dus geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG en de bijlage bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen hun familiale situatie, bemoeilijkt door onder meer de handicap van S.E. (vijfde verzoekende partij), benadrukken maar daarmee tonen zij niet aan dat de arts-adviseur op verkeerde gronden geoordeeld heeft dat het *in casu* nog steeds gaat om de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van vijfde verzoekende partij. Zij maken met hun betoog niet aannemelijk dat naar aanleiding van de nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nieuwe medische elementen naar voren werden gebracht die nog niet eerder in een eerdere aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden aangehaald.

Ook waar verzoekende partijen een nieuw element menen te ontwaren ingevolge het arrest van de Raad van 12 juni 2019 nr. 222 582 kunnen zij op het eerste gezicht niet worden gevolgd.

Immers, in voormeld arrest heeft de Raad enkel vastgesteld dat de verwerende partij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel zelf aangegeven heeft dat, gelet op de medische toestand van onder meer vijfde verzoekende partij, aangepaste opvang nodig is in het herkomstland. Hoewel bleek dat er wel opvang was in Mostar, bleek echter niet dat dat op dat ogenblik ook zo was in Sarajevo terwijl het wel de bedoeling was een terugkeer in te zetten op Sarajevo. Nu de verwerende partij de twijfel inzake aangepaste opvang in Sarajevo niet had kunnen wegnemen, had de Raad besloten tot schorsing (en nadien nietigverklaring) van de toenmalige verwijderingsmaatregel. De Raad heeft dus geenszins gesteld dat *“er geen gespecialiseerd centrum is in Bosnië dat bevoegd is om de heer S.E. (..) te helpen”*. De Raad heeft enkel op 12 juni 2019 vastgesteld dat de verwerende partij niet met zekerheid had aangetoond dat er aangepaste opvang in Sarajevo (eigen markering), naar waar verzoekende partijen gedwongen zouden worden verwijderd, voorhanden zou zijn voor onder meer vijfde verzoekende partij, dit in tegenstelling tot Mostar waar wel aangepaste opvang voorhanden was.

Dit nog alles naast de vaststelling dat S.E. ook in België geen gespecialiseerde opvang krijgt, zoals door de arts-adviseur terecht op gewezen.

Verzoekende partijen maken hoegenaamd niet aannemelijk dat de overwegingen van de Raad in zijn arrest nr. 222 582 van 12 juni 2019 ertoe leiden dat er bij de medische aanvraag van 21 februari 2019 een nieuw element voorlag dat ertoe had moeten nopen de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Zij maken met hun betoog geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.2.2.6. Waar verzoekende partijen nog een schending van artikel 3 EVRM opwerpen wijst de Raad op hetgeen volgt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. *The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*” zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.).

Zoals duidelijk blijkt uit het omstandig administratief dossier werd de medische situatie van vijfde verzoekende partij reeds ten gronde beoordeeld door de arts-adviseur in zijn advies van 5 augustus 2016 naar aanleiding van de medische regularisatieaanvragen van 1 juli 2015 en 24 februari 2016. De arts-adviseur stelde toen vast dat wat betreft opvolging van de medische toestand het volgende geattesteerd werd: “*nécessite une prise en charge en milieu protégé; absence complète d'autonomie*” Verder merkte de arts-adviseur als medicamenteuze behandeling op: “*Trazolan (trazodone, antidépresseur*” en “*Risperdal (rispéridone, antipsychotique)*”. De arts-adviseur stelde – op grond van objectieve bronnen – vast: “*Des antipsychotiques (comme le rispéridone) et des antidépresseurs (comme l'amitriptiline, le citalopram ou la paroxétine) sont disponibles en Bosnie-Herzégovine. (+ voir concept des médicaments essentiels). Une prise en charge en milieu psychiatrique par un Psychiatre ou un Psychologue tant en hospitalisation qu'en ambulatoire est disponible en Bosnie-Herzégovine. De même, des médecins spécialisés en Neurologie sont disponibles en Bosnie-Herzégovine.*

Informations :

Provenant de la base de données non publique MedCOI :

Requête MedCOI du 15.12.2015 portant le numéro de référence unique BMA-7591

Requête MedCOI du 09.11.2015 portant le numéro de référence unique BMA-7443

Requête MedCOI du 23.12.2015 portant le numéro de référence unique BMA-7638

Et du site : http://www.fmoh.gov.ba/images/Broj-75_20_37.pdf «

De ongegrondheidsbeslissing van 9 augustus 2016 naar aanleiding van voormeld advies is thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Zoals duidelijk blijkt uit voormeld advies zijn de benodigde medische zorgen wel degelijk aanwezig in het herkomstland voor S.E..

In casu tonen de verzoekende partij de conform de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM uitzonderlijke situatie niet aan, te meer in het licht van de vaststellingen van de arts-adviseur dat de aangevoerde medische elementen reeds eerder werden aangevoerd in kader van een eerdere aanvraag en nu blijkt uit het administratief dossier dat inzake deze aanvraag reeds werd beslist dat de zorgen in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn.

Zoals hoger reeds werd aangegeven doen de overwegingen in het arrest van de Raad van 12 juni 2019 hier geen afbreuk aan. Immers wijst de Raad er in dat arrest ook zelf op dat: “*In het lijvige administratief dossier zit het advies van de arts-adviseur van 6 augustus 2016 waarop de beslissing van 9 augustus 2016 steunt die de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen voor S.E. ongegrond*

verklaarde. De arts-adviseur gaf, nadat hij het standaard medisch getuigschrift van Dr. M.O van 14 januari 2016 aanhaalde waarin deze stelde « Suivi : nécessité une prise en charge en milieu protégé ; absence complète d'autonomie ». » het volgende advies, « D'après les informations médicales fournies, il apparaît que les pathologies du requérant n'entraînent ni risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant car le traitement et la prise en charge médicale sont disponibles et accessibles en Bosnie-Herzégovine. D'u point de vue médicale, il n'ya donc pas de contra-indication à un retour au pays d'origine » ». Hij specificeert in dit advies, « Une prise en charge en milieu psychiatrique par un Psychiatre ou en Psychologie tant en hospitalisation qu'n ambulatoire est disponible en Bosnie-Herzégovine. De même, des médecins spécialisés en Neurologie sont disponibles en Bosnie-Herzégovine ». In dit verband kan dus geen schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden worden. De Raad heeft de toenmalige verwijderingsbeslissing enkel geschorst op grond van de vaststelling dat de verwerende partij op het laatste moment verzoekende partijen toch van plan was terug te sturen naar Sarajevo (in plaats van naar Mostar waar wel degelijk aangepaste opvang was) waarvan niet duidelijk was of onder meer vijfde verzoekende partij aldaar wel opgepaste opvang zou kunnen krijgen.

De Raad benadrukt nogmaals dat hij geenszins gesteld heeft dat op het grondgebied van Bosnië-Herzegovina geen gepaste opvang voorhanden is voor de vijfde verzoekende partij. Dergelijke deductie maken uit voormeld arrest houdt er een verkeerde lezing van in.

Daarbij dient ook nog benadrukt te worden dat – zoals de arts-adviseur heeft aangegeven – S.E. ook in België nooit aangepaste opvang heeft gekregen.

3.2.2.7. Het middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing is niet ernstig.

3.2.2.8. Ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten betogen verzoekende partijen als volgt:

“TEN AANZIEN VAN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Verzoekers wensen nogmaals in extenso te verwijzen naar bovengenoemd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 222 582 van 12 juni 2019.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert hier zeer summier de beslissing:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort."

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, al concreter heeft geoordeeld als volgt:

2.3.2.8. Hieruit blijkt dat de verwerende partij het van belang acht dat het gezin bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina de nodige ondersteuning krijgt van de autoriteiten en dat er tevens gepaste medische ondersteuning is voor S.B. en S.E. Hieruit blijkt tevens dat de Bosnische autoriteiten huisvesting en voeding voorzien in een Readmissiecentrum in Mostar voor 30 dagen en dat er nadien andere huisvesting mogelijk is, maar niet in Sarajevo. De Bosnische autoriteiten vragen verder een uitgebreid medisch verslag van betrokkenen. Voorts blijkt dat er een centrum is in Mostar dat geschikt is voor de opvang van S.B. en S.E. en hun medische problematiek. De verwerende partij stelt bijkomend dat er een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken het gezin zal begeleiden en helpen bij het zoeken naar gepaste huisvesting. De Raad kan hieruit niet anders dan afleiden dat de verwerende partij het gelet op de medische toestand van S.B. en S.E. van belang achtte dat er concrete opvang op voorhand is voorzien voor hen. Deze opvangkwestie die verband houdt met een medische problematiek kan niet anders dan uitstaans hebben met artikel 3 van het EVRM.

2.3.2.9. Verzoekers brengen hiertegen in dat de verwerende partij er geen rekening mee houdt dat het centrum waar de twee gehandicapte zonen, S.B. en S.E. terecht kunnen, enkel toegankelijk is voor personen woonachtig in Mostar en dat ze in Sarajevo verbleven hebben. Zij wijzen erop dat het Bosnisch ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen uitdrukkelijk benadrukt dat het gezin niet terecht kan in Sarajevo. Ze voegen bij hun verzoekschrift medische getuigschriften van februari en maart 2019 waarin kan gelezen worden dat S.B. en S.E. levenslange opvang en plaatsing behoeven in een gespecialiseerd centrum.

2.3.2.10. In haar nota verwijst de verwerende partij naar emailverkeer tussen haar en de Bosnische instanties dat ze bij de nota voegt. Uit dit emailverkeer dat een periode beslaat van 5 juni 2019 tot 7 juni

2019 blijkt dat de verwerende partij een uitgebreid verslag stuurt over de medische situatie van verzoekers. De Bosnische autoriteiten geven aan dat het raadzamer is om een vlucht naar Sarajevo te voorzien in plaats van naar Mostar. Ze wijzen erop dat Mostar zich bevindt op twee uur rijden van Sarajevo, dat verzoekers vroeger in Sarajevo verbleven hebben en dat er een instelling is in Sarajevo die hen kan bijstaan (which can provide them assistance'). 2.3.2.11. Op de zitting van 7 juni 2019 werd aan de verwerende partij gevraagd om tegen de zitting van 12 juni 2019 uit te klaren of dit alles inhoudt dat er in Sarajevo ook specifieke opvang voorzien is voor S.B. en S.E. en hun medische problematiek zoals in Mostar. Ter terechtzitting van 12 juni 2019 legt de verwerende partij mailverkeer neer van 11 juni 2019 tussen twee ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin het volgende gesteld wordt:

" (...) Van de volgende zaken hebben we voorlopig bevestiging: - Huisvesting en eten voor ten minste 30 dagen. Als de familie daarna nog een eigen voorzieningen heeft kunnen treffen, wordt dit verder georganiseerd door de Bosnische overheid. De medische gegevens van de familie zijn doorgegeven, om op die manier gepaste opvang voor de jongens te organiseren. De Bosnische overheid is hier volop mee bezig. Meer details kan ik daarover nu niet geven. o Merk op dat de familie ook in het verleden gebruik heeft kunnen maken van die ondersteuning. In het dossier zit er een verslag van Arber waaruit duidelijk blijkt dat de familie gekend is in 1 van de scholen. - Een immigratieambtenaar zal meegaan naar Sarajevo om te zorgen dat alle beloftes van de Bosnische overheid ook worden nagekomen. - In Mostar hebben we zelf een centrum gevonden waar E. en B. gratis naartoe zouden kunnen. Dit staat los van eventuele voorzieningen getroffen door de overheid. Aangezien de overheid zelf aangeeft de zaken beter te kunnen regelen in Sarajevo, en de familie ook van daar afkomstig is, wordt voorlopig ingezet op Sarajevo".

2.3.2.12. De Raad is het eens met de raadsman van de verzoekende partijen dat hiermee niet duidelijk gemaakt wordt of S.B. en S.E. zullen kunnen genieten van aangepaste opvang voor hun medische problematiek in Sarajevo. Uit dit mailverkeer blijkt duidelijk dat alles "voorlopig ingezet" wordt op Sarajevo. Echter wordt het aan de hand van een lezing van de mail van 11 juni 2019 duidelijk dat er nog niets concreets voorzien is voor de opvang van S.B. en S.E. gezien de mail zelf stelt, "De Bosnische overheid is hier volop mee bezig."

2.3.2.13. De verwerende partij beaamt ter terechtzitting dan ondanks de vaststelling dat er nog niets concreets is uitgewerkt voor de opvang van S.B. en S.E., zij blijft vasthouden aan de terugkeer van verzoekers op een vlucht van 13 juni 2019 naar Sarajevo.

2.3.2.14. Er kan niet van de Raad verwacht worden dat ze in het kader van een aangekaarte grief artikel 3 van het EVRM meestapt in een scenario van de verwerende partij voor de terugkeer van verzoekers waarin nog een belangrijk luik ontbreekt, met name concrete opvang voor S.B. en S.E. in Sarajevo, dit gelet op hun aandoeningen. De verwerende partij heeft de kans gekregen om één en ander te verduidelijken qua opvang in Sarajevo voor S.B. en S.E. en heeft de twijfel hierover niet kunnen wegnemen.

2.3.2.15. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien de in punt 2.3.2.7. geciteerde passages van de bestreden beslissingen. Hieruit blijkt dat de verwerende partij- gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat S.E. lijdt aan een meervoudige handicap en autisme, hulpbehoevend is en medicatie neemt en zijn broer S.B. een auditieve en visuele handicap heeft en een angststoornis- het van belang achtte dat er minstens een concrete opvang voorzien is in functie van de medische problematiek van S.B. en S.E., ondanks het gegeven dat er een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken het gezin bij hun terugkeer naar Bosnië begeleidt en ter plaatse ondersteunt. Het volstaat thans dan ook niet om enkel naar de begeleiding van een immigratieambtenaar te verwijzen die "zal meegaan naar Sarajevo om te zorgen dat alle beloftes van de Bosnische overheid ook worden nagekomen" om de aangekaarte grief 3 van het EVRM weg te wuiven.

2.3.2.16. De nota van de verwerende partij kan aan dit alles geen afbreuk doen. Hierin zijn uitweidingen te vinden over de formele motiveringsplicht en over de medische problematiek die beslecht werd in beslissingen 9 ter. Echter de kwestie van abrupte verandering van het spoor van opvang in Mostar naar opvang in Sarajevo letterlijk daags voordat het gezin wordt overgedragen aan Bosnië-Herzegovina vindt volledig zijn beslag in het besproken e-mailverkeer waarvan de nota slechts deels naar verwijst en niet meer doet dan er de aandacht op vestigen.

2.3.2.17. De Raad benadrukt nogmaals dat indien hij bij het onderzoek van de grief 3 van het EVRM op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het

tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2.18. De Raad dient derhalve te concluderen dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM juncto de zorgvuldigheidsplicht in de aangegeven mate gegrond en derhalve ernstig is.'

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dan ook al terecht geoordeeld dat er in casu geen aangepaste opvang is voor de medische problematiek van de heer S. E. (...) (en de heer S. B. (...)).

De bestreden beslissingen maken dan ook een ernstige schending van artikel 3 EVRM, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissingen als nietig dienen beschouwd te worden en dienen vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De bestreden beslissingen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2.2.9. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt *prima facie* vast dat *in casu* de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen. De voorziene motivering stelt verzoekende partijen in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Verzoekende partijen kennen deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

3.2.2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.2.2.11. Verzoekende partijen herhalen hun kritiek zoals uiteengezet in het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De Raad wijst op de bespreking ervan. Verzoekende partijen maken met hun betoog op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met schending van artikel 3 EVRM geoordeeld heeft dat verzoekende partijen het Belgische grondgebied dienen te verlaten.

Dit alles geldt ook voor wat de verwijzing naar de medische situatie van S.B. betreft. Immers blijkt uit het administratief dossier dat de arts-adviseur ook diens medische toestand onder de loep heeft genomen en op 31 mei 2018 vastgesteld heeft dat: "Artikel 9ter §3 -4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medische getuigschrift voorgelegd door Mr. S(...) B(...) in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.05.2018.

Uit het standaard medische getuigschrift (SMG) d.d. 29/03/2018 en een overzicht van de medische consultaties tijdens zijn verblijf in een opvangcentrum van Fedasil van 25/01/2011 tot en met 28/01/2016 weerhoud ik dat het gaat om een man van 22 jaar die doofstom is, die sinds de leeftijd van 2 jaar een linker oog heeft dat af en toe scheel ziet (strabisme) en die op 21/09/2011 gereanimeerd werd na verdrinking in het zwembad te Beauraing.

Verder waren er van 2011 tot en met 2016 enkel raadplegingen in verband met tandpijn, banale verkoudheden, diarree en liespijn.

1) Doofstom: uit het voorgelegde medische dossier is het niet duidelijk of het al dan niet om een aangeboren afwijking gaat, maar het advies van de neus-keel-oorarts (=ORL) en het audio fonologisch centrum te MT. G(...) is formeel dat er geen indicatie is voor cochleaire hoorimplantaten, er kan hem enkel nog gebarentaal aangeleerd worden. Het aanleren van gebarentaal is een educatief en geen medisch gegeven (21-24/12/2015.)

2) Strabisme: uit het consultatieverslag van Dr. A. G(...) d.d. 31/01/2011 blijkt dat het linker ook van Mr. S(...) af en toe scheel ziet, verder wordt er in het voorgelegde medische dossier hier niet meer op ingegaan. Scheelzien vormt geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van Mr. S(...), noch

een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, vermits er hier ook geen behandeling voor ingesteld werd.

3) Verdrinking op 21/09/2011: de reanimatie, het geïnduceerd coma (sedatie) met hypothermie (onderkoeling) en de pneumonie (longontsteking) met lichte surinfectie die volledig opgeklearde gaven geen klinische restletsels. Enkel vlak na de feiten waren er nachtmerries en angst om te gaan slapen door postverdrinkingsstress. Vanaf 7 oktober 2011, 16 dagen na de verdrinking, is er al geen sprake meer van postverdrinkingsstress, noch van nood aan slaap- of kalmeermiddelen.

Er worden geen medische verslagen voorgelegd van consultaties of onderzoeken tussen januari 2016 en maart 2018.

4) De attesterende huisarts spreekt dan plots in maart 2018 van een angststoornis en hyperactief tot agressief gedrag, zonder dit te objectiveren of te staven met gestandaardiseerde vragenlijsten of een psychiatrische observatie.

Uit de historiek van de medische consulten van 2011 tot en met 2016 blijkt geen angststoornis, noch enige andere gedragsstoornissen, noch de noodzaak aan plaatsing in een gespecialiseerd centrum en volgens het SMG werd Mr. S(...) voor deze mogelijke stoornissen ook nooit gehospitaliseerd, noch werden er dwingende of dringende maatregelen genomen met opname op een psychiatrische afdeling, zodat ik kan besluiten dat de mogelijke angststoornis met mogelijke hyperactief tot agressief gedrag geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Het beroep ingesteld tegen de beslissing inzake S.B. (zesde verzoekende partij) werd op 7 februari 2019 door de Raad verworpen bij arrest nr. 216 502. In dit arrest overweegt de Raad onder meer als volgt:

“De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen zelf nogmaals aanhalen dat de betrokkene niet dient te worden gehospitaliseerd of dient te worden opgenomen in een psychiatrische instelling. Zij zijn het op dit vlak eens met de ambtenaar-geneesheer. De verzoekende partijen tonen echter niet aan tot welke medische diensten de betrokkene toegang zou moeten hebben ten gevolge van zijn doofstomheid. Waar zij stellen dat dit geen educatief maar een medisch gegeven is, verwijzen zij enkel naar het volgen van onderwijs en een mogelijk gebrek aan financiële middelen. Zij tonen hiermee niet aan dat dit een medisch gegeven zou zijn, zoals de ambtenaar-geneesheer stelt.”

Verder blijkt dat ondanks de bevindingen van de arts-adviseur dat er wat betreft S.B. kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, de verwerende partij toch blijkens berichtgeving van 24 september 2019 (neergelegd ter terechtzitting) van de Bosnische autoriteiten bevestiging heeft gekregen dat ook voor S.B. aangepaste opvang voorhanden is zo de ouders hiermee instemmen.

Gelet op voorgaande maken de verzoekende partijen ook ten aanzien van S.B. geen schending van artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

3.2.2.12. Het middel is niet ernstig.

3.2.2.13. Verzoekende partijen hebben geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

S. DE MUYLDER